

רע"פ 6690/23 - מחמוד אבו רומי נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון
רע"פ 6690/23

לפני: כבוד השופט ח' כבוב

המבקש: מחמוד אבו רומי

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי חיפה בתיק עפ"ת 31895-05-23 שניתן ביום 18.7.2023 על ידי כבוד השופט דאוד מאזן

בשם המבקש: עו"ד ש' בלומנפלד

החלטה

1. לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט מ' דאוד) בעפ"ת 31895-05-23 מיום 18.07.2023, בגדרו נדחה ערעור המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בחיפה (כבוד השופטת כ' פאר גינת) בתת"ע 11337-11-18 מימים 30.11.2022 (הכרעת דין) ו-30.03.2023 (גזר דין).

2. המבקש הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה בשכרות לפי סעיפים 62(3), 64ב(א)(3) ו-39א לפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה), ותקנה 169א(1) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961. בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 10.11.2018, בשעה 02:30, נהג המבקש בדרך או במקום ציבורי בהיותו שיכור, בכך שבבדיקת אוויר נשוף שבוצעה לו באמצעות מכשיר 'ינשוף', נמצא ריכוז אלכוהול של 352 מיקרוגרם לליטר אוויר נשוף.

בתמצית יצוין, כי המבקש נדרש בתחילה על-ידי שוטר למסור דגימת אוויר נשוף מפיו, בהתאם להוראת סעיף 64ב(א1) לפקודה; ולאחר שהתקבלה אינדיקציה ממכשיר ה'ינשוף' כי המבקש נהג בשכרות, לצד אינדיקציות נוספות שהקימו חשד לנהיגתו בשכרות, הוא עוכב, ובחלוף 31 דקות בוצעה לו בדיקת נשיפה במכשיר 'ינשוף'. זאת, בהתאם לסעיף 64ב(ב5) לפקודה וסעיף 73(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996.

על המבקש נגזר עונש של פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים בפועל, וזאת

במצטבר להפעלת פסילה מותנית בת 5 חודשים (תת"ע (חי') 14-09-5687) - כך שירצה בסך הכול 29 חודשי פסילה בפועל, לצד ענישה נלווית.

3. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי הן על הרשעתו הן על חומרת העונש שנגזר עליו, וערעורו נדחה.

4. המבקש מיאן להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי. בפתח הבקשה הובהר כי "כל הנטען בבקשת ערעור זו הינו בגדר טיעון משפטי טהור ואין כל ניסיון לקעקע ממצאי מהימנות ו/או ממצאים עובדתיים שנקבעו על ידי [בתי משפט קמא]". דהיינו, המבקש אינו כופר עוד בקביעה העובדתית שלפיה הוא נהג בשכרות. עם זאת, המבקש טוען כי קיים פגם בכך שהמשיבה לא שמרה מסמכים ונתונים לגבי תקינות מכשיר ה'נשיפון' ששימש לצורך ביסוס חשד סביר בדבר נהיגתו בשכרות. המבקש הוסיף וטען כי התנהלות זו משקפת מדיניות כללית של המשיבה, ומשכך "כיום אין למבקש ו/או לכל נהג החשוד בעבירת נהיגה בשכרות לאחר בדיקת נשיפון כל דרך להפריך כלל את החשד הסביר". לטענת המבקש, עיכובו לצורך ביצוע בדיקת 'נשוף', לפרק זמן העולה על 30 דקות, היה יכול להיות מוצדק רק בהתקיים חשד סביר בדבר נהיגתו בשכרות; ואילו בהיעדר מסמכים וראיות על אודות תקינות מכשיר ה'נשיפון' הספציפי ששימש לצורך הקמת החשד הסביר בעניינו, לא הוכח כי עיכובו נעשה כדין, ועל כן קיימת הצדקה לפסול את תוצרי בדיקת ה'נשוף'.

5. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור ובנספחיה, נחה דעתי כי דינה להידחות, שכן היא אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרונית שיש עניין ציבורי לבררה במסגרת 'גלגול שלישי' (ראו למשל: רע"פ 6713/23 אגבאריה נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (11.09.2023)).

6. ביסוד הבקשה ניצבת הנחת מוצא שלפיה קיימת חשיבות לשאלה אם מכשיר ה'נשיפון' הספציפי ששימש לביצוע הבדיקה בעניינו של המבקש היה תקין. ברם, הנחה זו - בטעות יסודה. כידוע, קיומו של חשד סביר נמדד בהתאם למידע שהיה גלוי לשוטר במעמד העיכוב (רע"פ 10141/09 בן חיים נ' מדינת ישראל, סה(3) 305, 330 (2012)), וזאת גם אם בדיעבד מתברר שהחשד היה מבוסס על מידע שגוי (בג"ץ 465/75 דגני נ' שר המשטרה, פ"ד ל(1) 337, 349-353 (1975)). ובענייננו, אין חולק כי כאשר מתקבלת אינדיקציה לשכרות בבדיקת 'נשיפון', הדבר מקים חשד סביר המצדיק עיכוב לצורך ביצוע בדיקה נוספת במכשיר ה'נשוף' (ראו למשל: רע"פ 8624/11 אליסי נ' מדינת ישראל, פסקה ח' (11.12.2011)). משכך, גם אם היה מתברר בדיעבד כי מכשיר ה'נשיפון' ששימש לביצוע בדיקה מסוימת היה פגום, לא היה בכך כדי לשנות את העובדה שבזמן אמת היה בלבו של השוטר חשד סביר שהצדיק את עיכובו של המבקש לשם ביצוע בדיקת 'נשוף'.

7. הבקשה נדחת אפוא.

ניתנה היום, ו' בתשרי התשפ"ד (21.9.2023).

שׁוֹפֵט